

i stěžovatel povinen opíratí, onen svoje rozhodnutí, stěžovatel pak zmateční stížnost o skutečnosti zjištěné v odvolacím rozsudku. K bodu 1. však odvolací soud zjistil úplný opak tvrzení obžalovaného a zmateční stížnost tu nepřipustně hodnotí výsledky důkazů v tom směru provedených. Okolnosti, ze kterých stěžovatel vychází pro právní závěry uplatněné v bodech 2. a 3. nahoře vyčtených, nižší soudy nezjistily a není tudíž skutkového základu pro přezkoumání oprávněnosti uvedených právních závěrů.

Podotýká se jen, že není třeba tvrzené skutečnosti dáti zjišťovati postupem podle § 35, odst. 1 por. nov., neboť nejsou rozhodné pro právní posouzení věci. Směnka prolongační je směnka samostatná, jejím účelem je, aby jejím zřízením jakožto novací původní směnečné obligace zanikla práva a povinnosti ze směny předchozí; nelze se tedy k beztrestnosti padělání podpisu na prolongační směnce dovolávati pravosti podpisů na na směnce původní.

Ta okolnost, že by majitel směny srovnáváním podpisů na směnce musel poznat, že všechny podpisy jsou od jedné osoby, nemění nic na vině této osoby, která jiné podpisy zfalšovala, neboť její trestný čin je naplněn už tímto zfalšováním podpisů a předložením směny bance, v čemž je naplněn další znak uvedeného trestného činu, totiž použití směny k tomu, aby tím byla dokázána existence směnečného závazku podepsaných osob. Nevyžaduje se, aby se tento účel použití směny u osoby, které směnka byla předložena, skutečně též zdařil. Že by však obžalovaný nesledoval podpisem a předložením směny Úvěrnímu ústavu zmíněný účel, totiž aby na ní podepsané osoby byly ústavem považovány za směnečně zavázané akceptanty směny, to ani sám netvrdí. Není proto třeba zjišťovati ani okolnosti, na nichž je založena námitka sub 3. vyčtená. Zákonem vyloučená zmateční stížnost byla podle § 434, odst. 3 tr. ř. odmítnuta.

Čís. 5796.

Trestní řád nepředpisuje v § 322, odst. 1, aby byla vždy dána o okolnostech přitěžujících a polehčujících zvláštní otázka, nýbrž ponechává podle § 323, odst. 2 tr. ř. soudu úplnou volnost v úpravě otázek, zejména které skutečnosti se tu mají shrnouti do jediné otázky, nebo učiniti předmětem otázek zvláštních.

Není proto důvodem zmatečnosti podle § 344, čís. 6 tr. ř., spočívajícím v porušení předpisu obsaženého v § 322, odst. 1 tr. ř., byly-li takové skutečnosti pojaty do hlavní otázky a tak se staly předmětem výroku porotců.

Padělal-li vinník peníze potom, co byl podle zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. podmíněně propuštěn po odpykání dvou třetin trestu uloženého pro některý zločin podle zákona čís. 269/1919 Sb. z. a n., jsou tu podmínky pro použití vyšší trestní sazby podle § 1, odst. 2 tohoto zákona.

Ustanovení § 3 zákona č. 131/1867 ř. z. o zstředění trestu těžkého (i doživotního) žaláře v náhradu za zrušené držení odsouzeného v železech platí pro celý obor hmotného práva trestního.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1937, Zm I 1244/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 1, odst. 2 zák. ze dne 22. května 1919, č. 269 Sb. z. a n. a přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle § 320 a) tr. z.; vyhověl zmatečnou stížnosti státního zastupitelství a zamítnuv odvolání obžalovaného z výroku o trestu, vyslovil, že se podle § 3 zák. č. 131/1867 ř. z. trest doživotního těžkého žaláře obžalovanému zostrčuje postem čtvrtletně.

Z d ů v o d ů :

Zmatečnou stížnost obžalovaného dovolává se zmatků č. 6 a 11 § 344 tr. ř.

S hlediska zmatku podle § 344, č. 6 tr. ř. vytýká zmatečnou stížnost předně porušení ustanovení § 320, resp. § 322, odst. 1 tr. ř., které spatřuje v tom, že porotní soud neprávem pojal do první hlavní otázky okolnost, že si obžalovaný odpykal trest, uložený mu za zločin podle zákona o padělání peněz ze dne 22. května 1919, č. 269 Sb. z. a n., a neučinil tuto okolnost předmětem zvláštní otázky eventuální podle § 320 tr. ř., nebo dodatkové podle § 322, odst. 1 tr. ř., podle toho, zda dlužno za to míti, že druhý odst. § 1 cit. zák. obsahuje zvláštní skutkovou podstatu, nebo pouze stanoví zvláštní okolnosti přitěžující pro skutkovou podstatu, vymezenou v odstavci prvním § 1 cit. zák.

Především se zdůrazňuje ve směru právním, že jde v § 1 cit. zákona pouze o jednu skutkovou podstatu, která jest uvedena v prvním odst. § 1; odst. druhý a třetí obsahují pouze zvláštní okolnosti přitěžující a polehčující, podmiňující různé vyšší, resp. nižší sazby trestní.

V prvním odstavci § 1 jest obsažena trestní sazba pro ony případy, kde tyto jmenovitě uvedené přitěžující nebo polehčující okolnosti nepřicházejí v úvahu.

Podle obžaloby kladlo se obžalovanému za vinu, že se dopustil padělání peněz, ač byl již odsouzen pro některý zločin podle zák. z 22. května 1919, č. 269 Sb. z. a n., a trest si odpykal.

Pravidlem je, že má býti dána porotcům dodatková otázka o okolnostech přitěžujících, nebo polehčujících, zakládajících-li takovéto okolnosti po zákonu změnu trestní sazby nebo druhu trestu (§ 322, odst. 1 tr. ř.).

Leč trestní řád nepředepisuje v § 322 tr. ř., aby byla dána o takových okolnostech vždy zvláštní otázka, nýbrž § 322, odst. 2, ponechává soudu úplnou volnost v úpravě otázek, zejména v tom směru, které skutečnosti se mají shrnouti do jediné otázky nebo mají býti předmětem otázek zvláštních.

Byla-li tedy pojata do otázky hlavní i okolnost, týkající se předchozího potrestání a odpykání trestu, byla tato okolnost učiněna předmětem zjištění porotců ve smyslu uvedených předpisů a porotci měli možnost při kladné odpovědi na otázku vyloučiti tuto okolnost. Neobstojí tedy výtká zmateční stížnosti v tomto směru s hlediska čís. 6 § 344 tr. ř. vznesená.

Přisvědčili-li porotcové k této otázce v celku, zjistili i přitěžující okolnost podle § 1, odst. 2 cit. zák. a nevykročil tudíž první soud z mezí zákonné sazby, uloživ stěžovateli trest doživotní podle § 1, odst. 2 zákona čís. 269/1919 Sb. z. a n. Nelze proto zmateční stížnosti s hlediska zmatku čís. 12 § 344 tr. ř. v tomto směru přiznati úspěch.

Zmatek čís. 11 § 344 tr. ř. nepřichází vůbec v úvahu, kdyžť nejde o nesprávnou subsumpci, nýbrž o použití trestní sazby, založené na přitěžujících okolnostech v zákoně jmenovitě uvedených.

Názoru zmateční stížnosti, že si obžalovaný trest »neodpykal«, když po odpykání dvou třetin trestu byl propuštěn, nelze přisvědčiti.

Stanovení přísného trestu podle § 1, odst. 2 cit. zák. má svůj zákonný důvod v tom, že zasluhuje nejprísnějšího trestu ten, koho nenapravilo ani předchozí odsouzení pro uvedený zločin, ani výkon tohoto trestu.

Podmíněné propuštění má pak svůj základ v myšlence a v předpokladu, že účelu trestu, totiž polepšení pachatelova, bylo dosaženo již v dřívějším stadiu, nežli odpykáním celého trestu, a že tedy výkonu zbytku trestu není třeba.

Byl tedy zákonem čís. 562/1919 Sb. z. a n. stanoven nový způsob provedení výkonu trestu a stačí proto pro odůvodnění vyšší sazby § 1 cit. zák. úplně, že takto podle předpisů trestního řádu ve spojitosti s předpisy zákona o podmíněném propuštění provedený výkon trestu pachatele nenapravil a neodstrašil od spáchání nového zločinu téhož druhu.

Tomuto výkladu zákona nebrání ani předpis § 14 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n., týkající se dodatečného výkonu zbytku trestu, neosvědčil-li se podmíněně propuštěný v době zkušební, ani znění § 15 téhož zákona, podle něhož se pokládá trest — osvědčil-li se odsouzený ve zkušební době — za odpykaný dnem, kdy byl trestanec podmíněně propuštěn. Vždyť sluší si uvědomiti toto:

Jisto je, že by podmíněně propuštěný pachatel, jenž se osvědčil a teprve po uplynutí zkušební doby se dopustil znovu zločinu podle zákona o padělání peněz, propadal přísnější trestní sankci podle § 1, odst. 2 tohoto zákona, t. j. trestu doživotnímu.

Naproti tomu by spadal při odchýlném nazírání, než uvedeno, podmíněně propuštěný, jenž se již ve zkušební době znovu dopustil padělání peněz, tedy člověk z kriminálního hlediska mnohem trestuhodnější a nebezpečnější, pouze pod mírnější sazbu odst. 1 § 1 zák. čís. 269/1919 Sb. z. a n. od 10—15 let. Tento důsledek zajisté neměl na mysli zákonodárce, stanoviv instituci podmíněného propuštění, a podporují tedy i tyto úvahy správnost uvedeného výkladu pojmu »odpykání trestu«.

Zmateční stížnost státního zastupitelství, dovolávajíc se zmatku čís. 12 § 344 tr. ř., právem vytýká, že doživotní trest měl býti zostřen,

a to na základě § 3 zákona z 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. z., jímž bylo zrušeno držení odsouzeného k trestu těžkého žaláře v železech (§ 16 tr. z.), naproti tomu však stanoveno obligatorní zostření těžkého žaláře.

Toto ustanovení platí pro celý obor hmotného práva trestního, tedy i pro zákony doplňující nebo změňující skutkové podstaty trestných činů, uvedených v trestním zákonu. Proto bylo zmateční stížnosti veřejného žalobce vyhověno a trest obžalovanému uložený přiměřeně zostřen podle § 3 zák. čís. 131/1867 ř. z.

Čís. 5797.

Po subjektívnej stránke požaduje sa k trestnému činu podľa § 12, čís. 1 zákona na ochr. rep. úmyselné opominutie neoznámene trestných podnikov, t. j. aby si bol obžalovaný vedomý, že trestný podnik má objektívne znaky zločinu vojenskej zrady, a aby ho prez to neoznámil.

Úmysel podporovať pachateľa (§ 12, čís. 2 zákona na ochr. rep.) nie je totožný s úmyslom poškodiť štát (§ 29 cit. zák.); vyžaduje sa, aby vinník jednal v úmysle podporovať pachateľa, t. j. aby v tom úmysle neprekazil alebo neoznámil trestné podniky; neprekazenie alebo neoznámene bez tejto složky podporovania zakladá len skutkovú podstatu zločinu podľa § 12, čís. 1 zákona na ochr. rep.

K úmyselnému podporovaniu pachateľa nestačí však akékoľvek jeho podporovanie, ale podporovanie musí sa stať práve onou trestnou činnosťou, ktorá zakladá skutkovú podstatu zločinu podľa § 12 zákona na ochr. rep.

(Rozh. zo dňa 19. januára 1937, Zm IV 648/36.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci pre zločin neoznámene trestných podnikov zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

Z d ô v o d o v :

Z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. vytyka sťažovateľ najprv nedostatok objektívnych náležitostí skutkovej podstaty. Sťažovateľ namieta, že neni zistené, či M. spáchala zločin vojenskej zrady. Z rozsudkov nižších stolíc však plynie, že tieto zistily objektívne znaky zločinu vojenskej zrady podľa § 6, čís. 2, odst. 3 zákona na ochr. rep., lebo nižšie súdy vzaly za preukázané, že M. bola v styku s činiteľmi cudzej zpravodajskej služby v N. za účelmi vyzvedania a vyzradenia. Ponevác sa obžalovaný o týchto stykoch dozvedel od samej M., treba mať za to, že sa tak o tom dozvedel vierohodným spôsobom. Námietka obžalovaného, že reči M. nikdy nebral vážne a že jej údaje nepovažoval za spoľahlivé dáta, aby na ich základe učinil oznámene, neobstojí preto, ponevác obžalovaný bol svojím služebným predstaveným na vyzvedačskú činnosť M. upozornený a preto nemohol mať pochybnosti o pravdivosti udaní M.

Čo do úmyslu požaduje zákon v § 12, čís. 1 zák. na ochr. rep. úmyselné opominutie oznámene, t. j. v súdenom prípade, aby si bol obža-